

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

EN KARAKTÄR FORMAD AV EVANGELIET

Jona 2:1-11 • Predikan G8B 2018-09-30 • Johnny Lithell

INLEDNING

Vi återvänder för andra gången till andra kapitlet i Jona bok. Förra veckan presenterade jag en tanke om en tvåstegsraket. Det är nämligen så att berättelsen om Jona är en komplex historia, där man får läsa uppmärksamt för att inte gå miste och viktiga lärdomar, det vill säga, lärdomar om oss själva och hur vi formar vår karaktär. Hur vi bygger vår identitet. Vi ser på Jona hur han slits mellan olika identiteter. Hur han gör anspråk på att vara Guds profet och i någon mån *fungerar* som Guds profet, men hur han samtidigt verkar helt upptagen av sina egna avgudar i form av vara en framgångsrik ledare i ett framgångsrikt land och hur det leder honom till nationalism och rasism och gör honom blind för Guds mission till alla folk.

I berättelsen har vi kommit till den punkt då han kastas överbord och blir svalt av en stor fisk, och i fiskens mage formulerar han denna bön. Förra veckan tog vi det första steget i tvåstegsraketen och stannade upp vid frågan om avgudar, utifrån den nionde versen som säger att ”den som håller fast vid tomma avgudar överger den nåd de fått.” Jag talade då om en karaktär, eller en identitet som är formad av avgudar, och tanken är alltså att vi idag ska komma till det andra steget i tvåstegsraketen och stanna upp vid Guds nåd och tala om en karaktär som är formad av evangeliet.

Repetition

Men innan vi kommer dit behöver vi ta upp tråden från förra veckan. Där gjorde vi en distinktion mellan vad vi kallade för en traditionell identitet och en modern identitet. Vi kallade den traditionella identiteten för extern – den handlade om att passa in i det större sammanhanget. Jag uppoffrar mina egna eventuella känslor och ambitioner för det större sammanhangets goda. Och all min bekräftelse får jag utifrån. Jag föds in i en roll, in i en uppsättning plikter, och det större sammanhanget – det kan vara samhället eller min familj – bedömer om jag lyckas väl i detta eller inte. All bekräftelse kommer utifrån. En extern identitet.

Den moderna identiteten är helt tvärtom. Den traditionella är utvärtes, där jag underordnar min egen individuella lycka för det större sammanhangets goda, och då blir jag också bekräftad av samhället. Men den moderna identiteten är *invärtes*. Jag inte bara söker i mig själv för att finna det goda, jag *skapar och bestämmer* själv vad som är gott. Jag går alltså inte ut för att finna vem jag är och vad det goda livet är, jag går in och söker i mig själv och bestämmer vad det goda är och vem jag är. Sedan går jag ut och kräver att alla ska bekräfta mig.

Vi har alltså gått från att *följa våra plikter till att följa våra begär*. I traditionella kulturer är vi våra plikter. Men i den moderna identiteten går jag in och försöker finna vilka begär som karaktäriserar mig och vad jag vill vara och göra och sedan går jag ut i samhället och kräver att alla ska erkänna och bekräfta mig. I det traditionella samhället uppoffrar och anpassar jag mig efter samhället. Men i det moderna samhället kräver jag att samhället anpassar sig efter mig.

Det finns flera problem med det här moderna förhållningssättet. I förra predikan nämnde jag sex stycken. Men jag går inte in på dem nu – idag ska vi ju komma till vad det är att ha en karaktär formad av evangeliet. Kan man ha en karaktär (eller identitet) formad av evangeliet, och vad innebär det i så fall? Visst kan man det. Det är ju vad resten av den här predikan ska handla om.

Jag delar upp predikan i tre punkter:

Först måste vi slå fast att en karaktär formad av evangeliet *inte är detsamma som en traditionell identitet*.

Därefter tittar vi mer specifikt på *Guds nåd som formerande kraft*.

Avslutningsvis vill jag ge några konkreta och praktiska råd om *vad vi kan göra för att forma vår karaktär utifrån evangeliet*.

I. INTE DETSAMMA SOM TRADITIONELL IDENTITET

Så, för det första: en karaktär formad av evangeliet är *inte* detsamma som vad jag tidigare kallat för en traditionell identitet.

De förlorade sönerna

I Lukasevangeliets femtonde kapitel berättar Jesus det som vi brukar kalla "liknelsen om den förlorade sonen," vilket är ett namn som kan vara lite förvirrande. Liknelsen handlar om en far som hade två söner. Av allt att döma tycktes båda dessa söner vara främlingar för fadern, men de hade helt olika sätt att hantera det. Den ene hade vad som liknar en modern identitet och den andre hade vad som liknar en traditionell identitet. Den ene sade något i stil med: "jag vill leva som jag vill leva. Fader, ge mig min del av arvet så att jag kan leva som jag vill. Jag bryr mig inte om vad du tänker, du får anpassa dig efter mina begär." Och han fick sin del av arvet och drog iväg för att söka njutning framför allt annat.

Men sedan, när han hade sjunkit till den absoluta botten; när han var så svältfödd att han ville äta grisarnas mat säger Jesus ordagrant att "han kom till sig själv." Jag kan ha fel, men såvitt jag vet är det enda gången Bibeln överhuvudtaget kommer i närheten av att tala i termer av att "finna sig själv." Det handlar inte om att gå in och leta bland sina begär. Det är som att han plötsligt vaknar ur trancen och kommer till sina sinnen. Han kan liksom se sig själv utifrån och säga "men, vad är det jag håller på med!?" och han ändrar riktning i sitt liv.

Den äldre sonen hade mer av en traditionell identitet. Han fullföljde sina plikter. Han uppoffrade vad han egentligen ville göra för att passa in i det sammanhang som han var född till. Han gjorde allt rätt. Han lydde sina föräldrar.

Jesus lyfter fram båda dessa söner och säger att båda är förlorade. Ingen av dem älskar fadern. De bara använder olika strategier för att få faderns grejer utan att egentligen vilja ha med fadern att göra.

Det här är en viktig poäng, därför att vi ofta kan missta en traditionell identitet för en kristen identitet. En traditionell person har ett antal tydliga regler att hålla sig till. Det innebär att man kan leva sitt liv för att hålla reglerna och låta det bli ett medel för att få Guds välsignelse och på det sättet liksom köpa sig en väg in i saligheten. Men då är man fortfarande sin egen frälsare och herre. Den moderna personen är helt uppenbart sin egen frälsare och herre – han blir kränkt bara av tanken på att han behöver frälsas – men den traditionella tänker någonstans att om man bara gör rätt för sig så kommer man att bli belönad.

Faktum är att den traditionella identiteten tycks vara ett allvarigare tillstånd än den moderna, mer öppet förlorade, just för att den är så bedräglig. Man lurar sig själv. Och i Jesu liknelse är det just den äldre brodern som vi inte vet var han tar vägen. Den yngre brodern omvänder sig och kommer hem och får komma in i faderns fest, men den äldre sonen blir arg över faderns godhet och liknelsen slutar med att han står utanför och diskuterar med fadern. Vi vet inte om han kom in på festen eller inte.

Jag har vid ett par tillfällen tagit exemplet med en kvinna som skulle välja mellan att ha en man och familj eller ägna sitt liv åt sin karriär. Det traditionella svaret är självklart att hon ska ta mannen. Det moderna svaret är att hon självklart inte ska ge upp sitt oberoende; det är klart hon ska välja karriären. Men evangeliets svar är inget av dessa; det är mycket mer komplext än så. Paulus säger att han helst skulle önska att man var singel som honom, så att man kan ägna sig mer helhjärtat åt arbetet för evangeliet. Men det är inget fel med att gifta sig heller. Inget av dessa har någon bäring på vem man är, djupast sett.

Det leder oss in på frågan vad som egentligen är grunden för vår bekräftelse om vi är formade av evangeliet? Om det inte är det traditionella, att uppoffra sitt liv för det större sammanhanget, att göra rätt oavsett vad man själv känner, och om det inte är att bara följa sina begär – vad kan man säga att det *är*, mer konstruktivt? Så vad är grunden, vad är det goda som djupast sett formar vår identitet?

Grunden för din bekräftelse

Först måste vi se att av alla livsåskådningar är den kristna identiteten helt unik. Det är en identitet vi får ta emot, och inte en identitet vi arbetar oss in i. Alla kulturer, alla livsåskådningssystem, alla religioner erbjuder dig en identitet som baseras på vad du själv lyckats åstadkomma. Du kanske lever upp till vad dina föräldrar säger, eller vad samhället säger, du kanske är hedervärd och dör i strid för att försvara ditt folk. Eller du kanske klurar ut vad dina begär är, din egen lilla stjärna, och du försöker leva i enlighet med den.

Den kristna tron säger också, precis som alla andra, att det högsta goda är något att uppnå, det är något som måste presteras. Men skillnaden är att *vi inte kan göra det*. Vi klarar aldrig att leva ett liv där jag aldrig behöver vackla i frågan om vem jag är, i frågan om jag har något värde, i frågan om vart jag är på väg, i frågan om jag gör det rätta och det goda.

Aposteln Paulus skriver i Andra Korinthierbrevet 5:21,

2 Korinthierbrevet 5:21 (SFB-98)

²¹Han som inte visste av synd, honom gjorde Gud till synd i vårt ställe, för att vi i honom skulle bli rättfärdiga inför Gud.

Det betyder att när Jesus Kristus hängde på korset såg Gud på honom och behandlade honom som om han gjort allt det onda vi någonsin gjort. Han blev gjort till synd. Han blev en styggelse, någon man vänder bort blicken från. Det innebär att när jag kommer till tro och slutar att basera min identitet på mina prestationer – oavsett om jag är modern eller traditionell – så säger jag ”Fader, ta emot mig på grund av vad Jesus har gjort.” Inte för vad jag har gjort, utan för vad *han* har gjort.

Då, när jag kommer till Fadern på grund av att jag genom tron är förenad med Kristus, så står jag rättfärdig inför Gud. Det betyder inte att jag blir gjord rättfärdig kvalitativt sett, utan att jag *räknas* rättfärdig. Gud behandlar mig som om jag levde det fullkomliga liv Jesus levde. Och han behandlade Kristus som om han levde det ofullkomliga liv jag levde.

Det är orsaken till den där oerhörda raden i Joh 17:23, där Jesus säger, ”Då skall världen förstå att du har sänt mig och har älskat dem *så som* du har älskat mig.” *Så som!* På samma sätt! Inte ”ungefär som”. Nej – så som. Det betyder att *Gud* nu är den som avgör ditt värde. Inte din familj. Inte samhället. Och verkligen inte du själv. De enda ögon i universum vars uppfattning betyder något, ser på dig i Jesus Kristus och finner dig mer värdefull än något annat skapat. I liknelsen om den förlorade sonen så kommer den yngre sonen till sina sinnen. Han beslutar sig för att vända hem och be om förlåtelse. Fadern ser honom på långt håll. Han är uppenbarligen ute varje dag för att titta efter honom. Och när han en dag äntligen får se honom trotsar han alla sociala konventioner – han drar upp sina kläder och rusar för att möta honom och ta honom i sin famn. Det är kärlek, välvilja och godhet i ett sådant överflöd att en traditionell åhörare troligen skulle kalla det skandalöst.

Du kanske tycker att det låter lite cheesy, men missa inte kraften i det här. Det är helt unikt och det skapar förutsättningar för en identitet som är stabil och harmonisk på ett sätt som är omöjligt för de andra.

Så, den kristna identiteten är unik. Det är en identitet vi får ta emot, och inte en identitet vi arbetar oss in i. Men hur kan det komma sig att den är så revolutionerande? Hur kan den vara så stabil? Vi har redan varit inne på det, men vi går vidare till nästa punkt: den är grundad i Guds nåd.

II. GRUNDAD I GUDS NÅD

Huvudpoängen i det här kapitlet, Jona 2, handlar om Guds nåd.

Jonas problem: försakar sin nåd

Boken handlar om ett religiöst proffs, en predikant, en profet som fick ta emot direkt uppenbarelse från Gud. Och samtidigt verkar vara helt blind för Guds nåd. Det är därför han är full av fruktan och vrede. Han har en karaktär som är formad av avgudar och därför försakar han den nåd han har fått. Detsamma gäller oss: våra största problem kommer ur att vi inte på djupet har förstått Guds nåd. Fram tills kunskapen om Guds nåd trillar ner i djupet av vår varelse kommer vi att vara som Jona, fulla av bekymmer för saker som bara är tomhet.

Det är nåden som förvandlar. De stunder av klarhet, när vi kommer till oss själva och på djupet ser Guds nåd mot oss, är de stunder som har potential att ge våra liv en helt ny riktning. Paulus säger i inledningen av Kolosserbrevet, att evangeliet bar frukt hos

församlingen i Kolosse från den dag de fick höra det och *lärde känna Guds nåd som den verkliga är* (Kol 1:6). Det var när de lärde känna nåden som det började hända grejer.

Vad är nåd?

Om man tittar på själva begreppet nåd så handlar det om att visa någon välvilja, fast den personen inte alls förtjänat det. Det handlar om att jag blir insläppt till en plats där jag inte förtjänar att vara, av en person som inte alls är skyldig att låta mig vara där.

Välvilja – att släppas in

Om vi tittar i texten ser vi flera referenser till hur Jona sjunker ner i döden och dödsriket. I vers 3 står det att han är i ”dödsrikets buk”, han är i dödsrikets hjärta, i dess innersta (och det är förstås en anspelning på att han är i en fiskmage). I vers 4 kastas han i djupet, mitt i havet och han blev översvämmad av strömmar och böljor och vågor. I vers 5 säger han uttryckligen att han är fördriven från Guds ögon.

Texten fortsätter på samma sätt. I vers 6 säger han att djupet omgav honom. I vers 7 säger han att han sjönk ner till bergens grund. I vers 8 säger han att hans själ tynade bort. Poängen genom hela den här bönen är att han blev utestängd från de levandes land. Och hela det första kapitlet visade att det var helt rätt. Han förtjänade att kastas i havet. Det fanns ingen annan lösning som skulle kunna kallas rättfärdig.

Men ändå är texten full av vändningar. Han var utestängd, vilket var det rätta att göra. Men han säger i vers 3, ”jag ropade på hjälp och du hörde min röst.” Han säger i vers 5 ”men jag ska åter få se ditt heliga tempel.” Han säger i vers 7, ”men du förde mig levande upp ur graven.”

Här har vi nåd. Gud släpper in honom, han för Jona tillbaka till de levandes land, utan att Jona förtjänat det eller att Gud hade behövt det. Han gör det ändå, av nåd.

Oförtjänt

Låt oss fundera lite på det här med att förtjäna något. Vi kan ta tre små exempel för att förtydliga så mycket som möjligt.

Föreställ dig först att du är en förälder till en olydig, upprorisk, otacksam och ansvarslös fjortonåring. Vad gör du med barnet? Kastar du ut honom ur huset? Nej, du låter honom vara kvar. Du gör allt du kan för honom. Varför? Har han förtjänat det? Nej, men du är skyldig att göra det. Du är hans förälder. Att vara förälder innebär både moraliska och juridiska förpliktelser. Det är alltså inte en perfekt bild att tala om som en förälder till ett upproriskt barn, för även om barnet inte gjort sig förtjänt av din godhet är du fortfarande skyldig att ge den.

Nästa exempel: tänk dig att du bestämmer dig för att börja träna och anmäler dig till en grupp som kör lunchträning i en park. Du betalar en avgift och tränar en termin. Den här träningsgruppen leds av en otroligt kompetent och engagerande ledare och vid terminens slut bestämmer ni er för att samla ihop lite pengar och köpa en present till ledaren. Är det nåd? Nej. Ni hade förvisso ingen skyldighet att göra det, er enda skyldighet var att betala avgiften. Men å andra sidan fanns det något hos ledaren som förtjänade det.

Tredje exemplet: du bor i ett villaområde under en sommar när det inte har regnat någonting och det är eldningsförbud. Men du har en granne som är en riktigt otrevlig typ. Han vill bara provocera och tycker det är väldigt roligt att stå i gräsmattan och kasta fimpar. Han tar fram kolgrillen som hunden springer och välter. Till sist, när han skjuter fyrverkerier i gräsmattan tar det eld och vinden blåser bort från ditt hus så att det är hans hus som brinner ner. Men när hans hus har brunnit ner låter du hela hans familj flytta in hos dig tills situationen ordnat upp sig.

Här kan vi börja tala om någon sorts nåd. Du ger något gott. Han förtjänar det inte, snarare tvärtom. Du behöver verkligen inte ge det. Men du gör det ändå.

Ungefär så har jag hört Guds nåd förklaras många gånger. Men även om man kan säga att det där är "någon sorts nåd" så skulle jag ändå säga att den saknar ett viktigt element för att kunna likna den nåd som Gud visar den som är i Kristus.

Kostsam

I Markusevangeliets tolfte kapitel berättar Jesus en liknelse. Han säger så här,

Markusevangeliet 12:1-9 (SFB-14)

1 Sedan började Jesus tala till dem i liknelser: "En man planterade en vingård. Han satte stängsel runt den, högg ut en vinpress och byggde ett vaktorn. Sedan arrenderade han ut den till vinodlare och reste bort.

2 När tiden var inne sände han en tjänare till vinodlarna för att få sin del av vingårdens frukt. 3 Men de tog fast honom, slog honom och skickade i väg honom tomhänt. 4 Då sände han en annan tjänare till dem. Honom slog de i huvudet och förnedrade. 5 Sedan sände han ännu en, och honom dödade de. Han sände också många andra: några slog de, andra dödade de. 6 Nu hade han en enda kvar, sin älskade son. Till sist sände han honom till dem och tänkte: De kommer att ha respekt för min son. 7 Men vinodlarna sade till varandra: Här är arvtagaren! Kom, vi dödar honom, så blir arvet vårt. 8 Och de tog fast honom, dödade honom och kastade ut honom ur vingården.

9 Vad ska nu vingårdens herre göra? Han ska komma och döda vinodlarna och ge vingården till andra.

Jesus ger den här liknelsen för att säga något annat, men jag tänkte ändå använda bilden. I Guds nåd finns något ofattbart kostsamt. Föreställ dig att du är en av vingårdsarbetarna som får njuta av frukterna av en vingård du inte planterat. Föreställ dig att Gud är mannen som planterat vingården. När han sänder sina tjänare slår du dem eller dödar dem. När han sänder sin ende son, den enda han har kvar, dödar du också honom, för att du vill ha vingården för dig själv.

Föreställ dig nu att när Gud kommer så öppnar han sina armar och omfamnar dig och säger "Jag har adopterat dig till mitt barn. Välkommen in i min familj. Allt mitt är ditt."

Nu säger jag inte att det är det här liknelsen säger. Och jag menar inte heller att ta bort omvändelsen ur frälsningen. Min enda poäng här är att försöka visa att nåden, Guds nåd, den nåd vi möter i Bibeln är ofattbart kostsam. Det är inte bara så att Gud bjuder oss oförtjänta syndare hem till sig. Han har all anledning att utplåna oss. Han har all anledning att hata oss. Vi tog hans Enfödde son och spikade upp på ett kors. Vi var hans fiender. Guds nåd är aldrig en kall juridisk transaktion. Det finns något fruktansvärt känslösamt i den. Den är besinningslös och skandalös.

"Och ändå"

Och den är vårt enda hopp. Ingen människa är så god att hon inte behöver nåd. Och ingen människa är så fördärvad att hon inte kan få den. I Westminsterbekännelsen finns en fantastisk rad, som också finns i 1689 års baptistbekännelse. Den låter så här:

Liksom ingen synd är så liten att den inte förtjänar fördömelse, så är ingen synd så stor att den kan bringa fördömelse över dem som sannerligen omvänder sig.

Westminster 15.4; 1689, 15.5.

Ingen människa är så god att hon inte behöver nåd. Och ingen människa är så fördärvad att hon inte kan få den. Ingen kan säga "titta vad jag har klarat av" – alla behöver nåd. Och de som vill säga "jag har aldrig klarat av någonting" – också de har nåd.

Jona säger i vers 7,

Jona 2:7 (SFB-14)

7 Jag sjönk ner till bergens grund
med jordens bommar
bakom mig för evigt -
men du förde mig levande
upp ur graven, Herre min Gud.

Här har vi nåden så vackert formulerad, även om man måste skala lite för att se den. För han säger inte bara "men du förde mig levande upp ur graven..." – en mer ordagrann översättning skulle kunna vara "och ändå...". Det betyder att det finns ingen logisk koppling mellan det som kommit före och det som kommer efter. Han säger "jag var i det här tillståndet. Jag var fördriven från dina ögon. Jag levde ett liv som var förhatligt, vetervärdigt, där jag följde tomma avgudar. Och ändå tog du emot mig. Ändå älskade du mig." Det finns ingen logik.

Därför att det handlar inte om dig, eller mig. Gud visar sin godhet mot dig och välsignar dig och uppväcker dig från de döda, förklarar dig rättfärdig och för dig in i sin glädje, inte på grund av något du har gjort utan på grund av vad Jesus gjort. Det är när du förstår "och ändå" som din identitet förvandlas. Som hela ditt liv förvandlas. Som ditt böneliv förvandlas. Det är då Guds godhet och kärlek framträder såsom du aldrig har sett den förut.

Du börjar förhålla dig till dig själv på ett sätt vore omöjligt förut. Om du tänkte höga tankar om dig själv och såg ner på andra så vet du att allt du har, har du fått som en gåva av honom. Du har inget att berömma dig av. Om du tänkte låga tankar om dig själv så vet du att han utgav sin Enfödde Son för dig. Det finns inget han nekar dig i Kristus. Du är hans barn och hans glädje. Han är fadern som rusar mot dig och omfamnar dig och jublar över dig.

Vänner, det går aldrig att göra det här rättvisa. Varje predikan är ett slag i luften. Men vad jag vill säga är i alla fall att när Guds nåd får vara grunden i din identitet så kommer det inte att likna varken en traditionell identitet eller en modern identitet. Den rör sig på ett helt annat plan.

III. KARAKTÄRSFORMANDE PRAKTIKER

Låt oss då gå till den tredje punkten och fundera på vad vi kan göra för att Guds nåd ska utverkas mer och mer i våra liv. Det sker genom karaktärsformande praktiker. Det här är

också ett stort ämne som det är svårt att säga något vettigt om på några få minuter, men det är viktigt – mycket viktigt – att se att det kristna livet mer liknar ett maratonlopp än ett sprintlopp. När vi talar om att forma en karaktär och ett liv utifrån evangeliet kommer det inte att ske på en gång. Det sker genom praktiker, saker som vi gör. Saker som fångar vår fantasi, som vi gör upprepade gånger och som förstärks av en gemenskap. Fantasi, upprepning och gemenskap. Fantasi, upprepning och gemenskap. Det är receptet för att forma vilken identitet som helst; både traditionell, modern och kristen.

Det finns en australiensisk teolog som heter Brian Rosner som har skrivit en fin bok om identitet (*Known by God – A Biblical Theology of Personal Identity*). I slutet av boken ger han en lista på hur man lever i sin kristna identitet. Han pekar på åtta saker:

1. Låt döpa dig – ingå förbund

För det första. Låt döpa dig, om du inte har gjort det tidigare. I dopet träder du in i en gemenskap. Du går in under Kristi herravälde och bekänner honom som din frälsare. Men du går också in i en förbundsrelation i en lokal församling. Där får du bröder och systrar som inte drar så fort relationen blir svår.

Här finns också medlemskap i en lokal församling underförstått. Jag tror inte att jag kan betona tillräckligt hur formativt det är för din karaktär att vara medlem i en församling. Utan medlemskapet blir hänger hela det kristna livet i luften. Stora delar av de nytestamentliga brevet blir obegripliga och omöjliga att följa om du inte är inbyggd i en lokal gemenskap.

2. Gå på gudstjänst

För det andra: gå på gudstjänst. Det är helt grundläggande, både att få möta vännerna i församlingen och vecka efter vecka få läsa ordet tillsammans, be ordet tillsammans, höra ordet undervisas, få sjunga ordet tillsammans och få se det gestaltas i Herrens måltid. Det formar dig.

3. Sjung tron

För det tredje: sjung din tro. Du behöver praktiker som engagerar din fantasi. Här har du musik och poesi. Vi som har fått ansvar för undervisningen i församlingen lägger stor möda på att välja ut de bästa sångerna med bra, solid teologi och vackra melodier. Du kanske tycker att de är tråkiga, eller att vi sjunger dem för ofta. Men syftet är att sångerna ska internaliseras; att de ska bli en del av dig. Att du ska kunna dem. De kommer att ge liv, och de kommer att forma dig.

4. Lev med trosbekännelsen

För det fjärde, enligt Rosner: lev med trosbekännelsen. Jag håller med. Memorera den. Även den nicaenska. Det är gamla bibliska sanningar som är varsamt och precist formulerade. När den finns i ditt hjärta kan du be med den och till exempel prisa Gud för att han är allsmäktig Fader.

5. Dela gemenskapen vid Herrens bord – förnya förbundet

För det femte: dela gemenskapen vid Herrens bord. Om predikan är evangeliet formulerat i ord så kompletterar Herrens måltid ordets förkunnelse med att gestalta evangeliet i bröd och vin. Det formar dig.

6. Läs Bibeln

För det sjätte: läs Bibeln. Lyssna på Bibeln. Om och om igen. Inte en gång per dag. Flera! Jämför hur du kollar sociala medier. Vi formas av vad som upptar vår fantasi och vad vi gör upprepade gånger. Om du för in bibliskt stoff så kommer det att göra verkan i ditt liv.

7. Be till din himmelske Fader

För det sjunde: be till din himmelske Fader. Be ständigt. Håll igång ett samtal med honom under dagen. Och påminn dig om att han är din *Fader*. Sätt av tid för att be. Läs ordet och be ordet.

8. Stanna upp och tänk

För det åttonde: stanna upp och tänk. Varje dag, så ofta du kan, tänk att ”om jag var en syndare som är frälst av nåd – den dyrbara nåd som kommer genom Jesu Kristi blod – och om jag var ett älskat barn till Gud, Fader Allsmäktig; hur skulle mina känslor och mina handlingar vara annorlunda mot hur det är nu?

AVSLUTNING

Ja, vänner, vi kan tala om massor av praktiska knep. Men kom ihåg att allt går tillbaka på Guds nåd. Jona avslutar sin bön med att säga att frälsningen kommer från Herren. Inget kan vara mera sant.

Jag vill avsluta med att läsa ett citat av JI Packer, i sin klassiska *Knowing God*

Vad som i slutänden är av yttersta vikt är inte det faktum att jag känner Gud, utan det större faktum som ligger bakom, nämligen att **Han känner mig**. Jag är inskriven på hans handflator. Jag är alltid inför honom. All min kunskap om honom beror på hans outtröttliga initiativ att först känna mig. Jag känner honom därför att han först kände mig, och fortsätter att känna mig. Han känner mig som en vän, en som älskar mig; och det finns inte ett ögonblick då hans blick är bortvänd från mig, eller då han är distraherad i sin uppmärksamhet, och inget ögonblick, därför, då hans omsorg vacklar.

Att Gud känner oss; att vara känd av honom är den troendes fullkomliga och yttersta tröst.